

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13 ΦΥΛΛΟΥ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

(15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952)

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΜΕΡΙΜΝΗ,
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι
ὡς αἱ περιστέραί.» (Ματθ. ι' 16)

“ΔΙ' ΑΥΤΟ ΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΜΕΝ,,

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀναπτυχθέντων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ραδιοφωνικῆς μεταδόσεως τῆς κυριακῆς λειτουργίας συνάγεται ὅτι αὕτη γίνεται ἀποκλειστικῶς διὰ μόνους τοὺς ἕνεκα ἀσθενείας καὶ εὐλόγου ἀπουσίας μὴ δυναμένους νὰ παρίστανται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πάντες δ' οἱ ὑγιῶς ἔχοντες ὀφείλουσαν ἐξάπαντος νὰ ἐκκλησιασίζωνται, διότι, ἄλλως, εἶνε ἔντελῶς ἀμέτοχοι τῶν σωτηριωδῶν ἀπὸ τῆς θείας μυσταγωγίας ἀγιασμάτων.

Ἡ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἐμφάνισις τοῦ θέματος τούτου προεκάλεσε πολλὰς ἐπιστολὰς ἐκ τοῦ ἐφημεριακοῦ σώματος, αἱ πλείσται τῶν ὁποίων τάσσονται ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς διὰ τοῦ ραδιοφώνου μεταδόσεως τῆς λειτουργίας, λόγῳ τοῦ ὅτι μερικὸι ἢ καὶ ἱκανοὶ ταβερνόβιοι χριστιανοὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας προτιμοῦν νὰ τὴν ἀκούουν ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα τῶν ταβερνῶν καὶ τῶν καφενείων.

Τὸ ζήτημα τῆς ὀριστικῆς διακοπῆς τῆς μεταδόσεως εὐνόητον ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πάντως διὰ τοὺς προμνημονευθέντας λόγους εἴτε πρωτοβούλως τὴν εἰσηγήθη, εἴτε ἀπλῶς τὴν ἐνέκρινεν. Ἡ εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Ἐφημερίου» σχετικὴ ἀρθρογραφία ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ πρᾶγμα ὡς ἔχει σήμερον, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ἡ μετάδοσις γίνεται τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ διευτώθη ἡ γνώμη, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν οἱ προτιμῶντες νὰ ἀκούουν τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα τῶν καφενείων, δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ τρόπου «μεταφέρεται ἡ ἐκκλησία εἰς τὴν ταβέρναν», αἱ ἐκκλησίαι εἶναι περιτταί, ἐπομένως πρέπει νὰ ἀνακοπῇ ἡ ἀνέγκρισις τῶν καταστραφέντων ναῶν, ἢ καὶ νὰ κλεισθοῦν οἱ ὑπάρχοντες, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ θὰ ἐρημωθοῦν.

*

Ἡ διόρθωσις τοῦ κακοῦ εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ διὰ δύο

μέσων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐν εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κράτους, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων αὐτῶν τῶν ἐφημερίων.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τῆς κυριακῆς ἀργίας.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τῆς κυριακῆς λειτουργίας εὐρίσκονται ἀναφανδὸν ἀνοικτὰ καφενεῖα, ταβέρναι, κουρεῖα κτλ., τίθενται δὲ εἰς λειτουργίαν τὰ ραδιόφωνα τῶν διὰ τοὺς ἐλευθέρως συχάζοντας εἰς αὐτά, ὁ περὶ κυριακῆς ἀργίας νόμος οὗτος φαίνεται ὅτι δὲν τηρεῖται εἰς ὅλας τὰς περιφερείας τοῦ κράτους, εἴτε ἀπὸ ἀμέλειαν, εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξίαν τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Νὰ ἐφαρμοσθῇ, λοιπόν, αὐστηρῶς ὁ νόμος καὶ νὰ ἐπακολουθήσουν κυρώσεις κατὰ τῶν παραβατῶν, ὁπότε οἱ θαμῶνες τῶν καφενεῖων, εὐρίσκοντες αὐτὰ κλειστά, θὰ ἀναγκάζονται νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν λειτουργίαν «μὲ τὸ στατιό».

Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ μέσον εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα. Εἰς τὸν κύκλον τῆς θρησκείας, καὶ μάλιστα τῆς χριστιανικῆς, οὐδεμίαν θέσιν ἔχει ὁ νομικὸς καταναγκασμός. Ἄστυνομία καὶ λειτουργία εἶνε ἐντελῶς ἀσυμβίβαστα. Ἐκκλησιασμός ὑπὸ τὴν πίεσιν νόμου καὶ μέτρων ἀστυνομικῶν ἀποβάλλει κάθε ἀξίαν διὰ τὸν συνεπιεῖα καταναγκασμοῦ λειτουργούμενον. Βία ἐξωτερικὴ καὶ θρησκευτικὸν καθήκον εἶνε ξένα πρὸς ἀλλήλα. Τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα καὶ πᾶσα ἐκδήλωσίς του εἶνε ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα, εἶνε ἀπόρροια ἐλευθέρου βουλήσεως, «εἴ τις θέλει» εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐπομένως ὁ ἐκκλησιασμός, ὡς θρησκευτικὸν τοῦ χριστιανοῦ, κάθε χριστιανοῦ, καθήκον, τότε μόνον λογίζεται ὡς πραγματικὴ ἀρετὴ τοῦ χριστιανοῦ, ὅταν πηγάξῃ καὶ ἐκτελεῖται ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν προαίρεσίν του. Ἀκούει τὴν πρόσκλησιν τῆς καμπάνας, θέλει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ συμπροσευχηθῇ καὶ συναγασθῇ μὲ τοὺς ἀδελφούς του, —καὶ πηγαίνει ἀδιαφορῶν ἂν ὑπάρχουν νόμοι καὶ ἀστυνομίαι καὶ ἀπαγορεύσεις καὶ κλειστά ἢ ἀνοικτὰ κέντρα. Τότε καὶ μόνον ἔχει ἀξίαν ἢ μὲ τοὺς ἄλλους κοινὴ ἐν τῷ ναῶ προσευχῆ του.

*

Ἀπομένει, λοιπόν, τὸ ἄλλο μέσον, καὶ αὐτὸ ἀνάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐφημερίου, ἀποτελοῦν ἐπιβεβλημένον καθήκον του. Τὸ κακὸν τοῦ ἀνοικτοῦ ραδιοφώνου,

«Καὶ ἔσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου».

(Ματθ. ι' 22)

κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας, καὶ τῆς ὑπὸ ὑγιαινόντων χριστιανῶν ἀκροάσεώς της εἴτε μέσα εἰς καφενεῖα, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλαχοῦ, θὰ θεραπευθῆ μόνον ἀπὸ τὸν ἑφημέριον, ἔχοντα καθῆκον νὰ διαφωτίσῃ τοὺς χριστιανούς του, ὑφ' ὃ πνεῦμα ἔξετέθη εἰς τὰ προηγηθέντα ἄρθρα τοῦ «Ἐφημερίου». Ὁ λαὸς ὁ ἐλληνικὸς εἶνε εὐσεβὴς κατὰ βάθος καὶ πειθαρχεῖ εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ καλοῦ του ἑφημερίου, ὅταν μάλιστα βλέπῃ τὸν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν του ἔνθεον ζῆλον. «Ὁ παπᾶς τὸ εἶπε» —λέγει ὁ ἐνορίτης του. Ὁ κατορθώσας νὰ κερδήσῃ τὴν ὑπόληψιν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν χριστιανῶν του ἑφημέριος θὰ ἐπιβληθῆ μὲ τὸ κύρος του καὶ ἀσφαλῶς θὰ τοὺς πείσῃ ὅταν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐν λόγῳ ἄρθρων, ἀναπτύξῃ εἰς αὐτοὺς τὰς ἐκτεθεισὰς ἀληθείας μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς εἰλικρινείας, τοῦ ἔνδιαφέροντος, τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς πιστοὺς του. «Ἐλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ, ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ», ἐπιτάσσει εἰς τοὺς πνευματικούς ποιμένεας ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἔτσι «πληροφορεῖ τὴν διακονίαν του» ὁ πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του ἑφημέριος. Τό : «ἀφοῦ ἀκούουν τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον, νὰ μὴ κτίζονται ἐκκλησίαι, νὰ κλειστοῦν καὶ αἱ ὑπάρχουσαι, νὰ ἀπαγορευθῆ τὸ ραδιόφωνον ἀστυνομικῶς, νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ κυριακὴ ἀργία»,—εἶνε αἱ εὐκολοί, ἀλλὰ καὶ ἄκρως ἐπιζήμιοι θρησκευτικῶς λύσεις.

«Ὁχι, ἀναφωνεῖ φίλος ζηλωτῆς ἑφημέριος. Νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν δυσκολωτέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν μόνην σωτηριώδη. Ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν μας οἱ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπολωλότες καφενόβιοι τοῦ ραδιοφώνου; Ἀποφεύγουν μήπως ἄλλοι χριστιανοὶ μας τὸν ὀφειλόμενον ἐκκλησιασμὸν καί, ἐνῶ εἶνε ὑγιεῖς, ἀρκοῦνται νὰ ἀκούουν τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον εἰς τὰ σπίτια των; Νὰ τοὺς κνηγήσωμεν οἱ ἑφημέριοι· νὰ τρέξωμεν νὰ τοὺς εὐρώμεν, νὰ τοὺς καλέσωμεν πρὸς διαφώτισιν, νὰ τοὺς πείσωμεν μὲ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, νὰ τοὺς φιλοτιμήσωμεν νὰ μὴ αὐτοαφορίζονται, νὰ κοπιάσωμεν, νὰ ἐπιμείνωμεν, νὰ ἐξαντληθῶμεν ὑπὲρ αὐτῶν, ἕως ὅτου νὰ τοὺς κάμωμεν νὰ ἀγαπήσουν τὴν ἐκκλησίαν των.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολὴ μας, δι' αὐτὸ ἐχειροτονήθημεν».

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

«Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

(Ματθ. ι' 22)

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ (*)

Τοῦ ἀοιδίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁρθῶς δὲ παρατηρήθη ὅτι καὶ ἡ προσευχὴ δέον νὰ θεωρηθῆ διὰ τὸν μέλλοντα ποιμένα οὐ μόνον ὡς μέσον αἰτήσεως πρὸς ἐπίτευξιν χαρισμάτων παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς σκοπὸς τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τῶν τάσεων. Ἐχει δὲ ἀνάγκη ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἱερεὺς καὶ ποιμὴν τὸ θεῖον δῶρημα καὶ χάρισμα τῆς προσευχῆς, ἵνα μὴ ἡ διακονία αὐτοῦ ἀποβῆ ξένη πρὸς αὐτὸν καὶ ψευδής, μὴ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ καὶ γνησίας διαθέσεως, μὴ ἐκπηγάζουσα ἐξ ὀλοκλήρου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ ποιμνιον καὶ τῆς πλήρους αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ συνταυτίσεως. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρασκευάζεται πρὸς τὴν διακονίαν αὐτοῦ, ὡς παρασκευάζονται ἄλλοι ἄνθρωποι πρὸς ἄλλα ἔργα καὶ ἐπαγγέλματα, χάριν δόξης ἢ κέρδους καὶ ὠφελείας, παρασκευάζεται ἵνα καταστῆ ποιμὴν μισθωτὸς «δοξαρίου δυστήνου τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀποδίδων» (Π. 31,596).

Ὅπως μὴ τοῦτο γένηται, ἀνάγκη ἵνα ὁ ἱερεὺς παρασκευασθῆ πρὸς τὴν ἀναδοχὴν τῆς ποιμαντικῆς διακονίας ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ ὕψους καὶ τοῦ θείου μεγαλείου τοῦ ἔργου, ὅπερ μέλλει νὰ ἐπιτελέσῃ, ὡς χειραγωγὸς τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἠθικὴν αὐτῶν τελείωσιν καὶ σωτηρίαν καὶ θύτης τοῦ μεγάλου θύματος ἄξιος, πρότερον αὐτὸς ἑαυτὸν παραστήσας λατρείαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ. «Ταῦτα οὖν εἰδὼς, λέγει περὶ ἑαυτοῦ ὁ ἱερεὺς Γρηγόριος Θεολόγος, ἐγὼ καὶ ὅτι μηδεὶς ἄξιος τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ θύματος καὶ ἀρχιερέως, ὅστις μὴ πρότερον παρέστησε τῷ Θεῷ θυσίαν ζῶσαν ἁγίαν μηδὲ τὴν λογικὴν λατρείαν εὐάρεστον ἐπεδειξάτο, μηδὲ ἔθυσσε τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως καὶ πνεῦμα συντετριμμένον, ἣν μόνην ὁ πάντα δοῦς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν θυσίαν, πῶς ἐμέλλον θαρσῆσαι πρὸςφέρειν αὐτῷ τὴν ἔξωθεν, τὴν τῶν μεγάλων μυστηρίων ἀντίτυπον; ἢ πῶς ἱερέως σχῆμα καὶ ὄνομα ὑποδύεσθαι, πρὶν ὅσοις ἔργοις τελειῶσαι τὰς χεῖρας; πρὶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐθίσαι βλέπειν ὑγιῶς τὴν κτίσιν καὶ εἰς θαῦμα μόνον τοῦ κτίσαντος, ἀλλὰ μὴ ζημίαν τοῦ πλάσματος; πρὶν τῇ παιδείᾳ Κυρίου ἱκανῶς ἀνοιγῆναι τὰ ὄρα καὶ προστεθῆναι μοι ὅτιον μὴ βαρῶς ἀκούειν δυνάμενον, ἀλλ' ἐνώτιον χρυσοῦν σαρκίῳ πολυτελεῖ δε-

(*) Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 94.

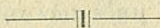
«Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβούλ ἐκάλεσαν, πολλῶ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;»
(Ματθ. ι' 25)

θῆναι, λόγον σοφοῦ εἰς οὓς εὐήκοον; πρὶν τὸ στόμα, τὰ χεῖλη, τὴν γλῶσσαν, τὸ μὲν ἀνοιγῆναι καὶ ἐλκῦσαι πνεῦμα, ἢ πλατυθῆναι καὶ πληρωθῆναι τῷ πνεύματι λαλουμένων μυστηρίων τε καὶ δογμάτων· τὰ δὲ αἰσθήσει θεία, κατὰ τὴν σοφίαν εἰπεῖν, δοθῆναι, προσθεινὴν δ' ἂν ὅτι καὶ ἐν καιρῷ λυθῆναι· τὴν δὲ πλησθῆναι ἀγαλλιάσεως, καὶ θείας μελωδίας γενέσθαι πληκτρον, ἐξεγειρομένην τῇ δόξῃ συνεξεγειρομένην ὄρθριον, καὶ μέχρι τοῦ κολλυθῆναι τῷ λάργυγι κάμινουσαν; πρὶν ἐπὶ πέτραν στήναι τοὺς πόδας μου, καταρτισθέντας ὡς ἐλάφων, κατευθυνθῆναί μοι τὰ κατὰ Θεὸν διαβήματα, μὴ παρ' ὀλίγον μὴ δ' ὅλως ἐκχεόμενα; πρὶν ἅπαν μέλος ὄπλον γενέσθαι δικαιοσύνης καὶ ἀποθέσθαι πᾶσαν νεκρότητα καταποθεῖσαν ὑπὸ τῆς ζωῆς καὶ ὑποχωρήσασαν τῷ πνεύματι; τίς μήπω τοῖς ἀγνοῖς καὶ πεπυρωμένοις τοῦ Θεοῦ λογίοις καεῖς τὴν καρδίαν ἐν τῷ διανοιγῆναι αὐτῷ τὰς Γραφὰς μηδὲ ἀπογραψάμενος αὐτὰ τρισσῶς ἐπὶ πλάτους τῆς καρδίας ὥστε νοῦν ἔχειν Χριστοῦ· μηδὲ τῶν τοῖς πολλοῖς ἀοράτων, ἀποκρυφῶν καὶ σκοτεινῶν θησαυρῶν εἶσω γενόμενος, ὥστε τὸν ἐν αὐτοῖς κατοπεῦσαι πλοῦτον καὶ ἄλλους πλουτίζειν δύνασθαι, πνευματικὰ συγκρίνων πνευματικοῖς; Τίς μήπω θεωρήσας, ὡς θεωρεῖν ἄξιον τὴν τερονότητα Κυρίου καὶ ἐπισκεψάμενος τὸν ναὸν αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ γενόμενος ναὸς Θεοῦ ζῶντος καὶ ζῶν κατοικητήριον Χριστοῦ ἐν πνεύματι; τίς μήπω σχολάσας μηδὲ μαθὼν λάλεῖν Θεοῦ σοφίαν ἐν μυστηρίῳ τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἔτι νήπιος ὢν, ἔτι τρεφόμενος γάλακτι, ἔτι τῶν οὐκ ἀριθμουμένων ἐν τῷ Ἰσραὴλ, οὐδὲ καταλεγομένων εἰς Θεοῦ παράταξιν, μήπω τὸν Χριστοῦ σταυρὸν ὡς ἀνὴρ αἴρειν δυνάμενος, μήπω μηδὲ ἄλλο τι μέλος ὢν ἴσως τῶν τιμωτέρων ἔπειτα εἰς κεφαλὴν καταστήναι Χριστοῦ πληρώματος δέξεται χαίρων καὶ προθυμούμενος; Οὐκ ἔμοι γε κριτῆ καὶ συμβούλῳ, ἀλλ' οὗτος ὁ φόβων μέγιστος, οὗτος ὁ κινδύνων ἔσχατος παντὶ τῷ συνιέντι καὶ τοῦ κατορθομένου τὸ μέγεθος καὶ τῆς διαμαρτίας τὸν ὄλεθρον» (Π. 35,497. 2068). Ἀδύνατον ἀληθῶς σαφέστερον καὶ ἀκριβέστερον νὰ παρασταθῆ ἢ ἀνάγκη τῆς προπαιδείας καὶ προπαρασκευῆς τοῦ ποιμένου τῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι δὲ καὶ πείρας οὗτος ἔχει ἀνάγκη πρὶν ἢ εἰς τὴν ἱερατικὴν διακονίαν ἀποκατασταθῆ εἶνε αὐτόδηλον (Π. 35,441). Ταύτην δύναται ν' ἀποκτήσῃ μὴ διὰ μιᾶς προβιβαζόμενος εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ προασκούμενος ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ αὐτῶν καὶ προγυμναζόμενος (Π. 78, 696). Βαθεῖα δὲ

«Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν.» (Ματθ. ι' 28)

ἀπαιτεῖται μελέτη κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀποδοχῆς τῆς Ἱερωσύνης καὶ ἐξέτασις τοῦ παρελθόντος, ἵνα ὁ ποιμὴν προκαθορίσῃ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δρᾶσιν, ὡς ἄνθρωπος ὄρισμένων πεποιθήσεων καὶ ἰδεῶν, πρὸς ὄρισμένον κατατείνων σκοπόν.

Πρὸς τοιαύτην θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν προπαρασκευὴν τὰ μάλιστα συμβάλλονται αἱ ἱερατικαὶ καὶ θεολογικαὶ σχολαί, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ὁ προκαταρτισμὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀποκτήσεως γνώσεων καὶ πεποιθήσεων ἀναλόγων, ἀγάπῃ καὶ ἐνθουσιασμῶς πρὸς τὴν ποιμαντικὴν διακονίαν, ζῆλος ὑπὲρ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἰδέας, μόρφωσις τοιοῦτου ἠθικοῦ χαρακτήρος, ὥστε τὰ πάντα πάντοτε ἐν τῇ δράσει αὐτῶν νὰ ἐξετάζωσιν ἀπὸ θρησκευτικῆς μόνον ἀπόψεως καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτοῖς, εἴτε ἐν λόγοις εἴτε ἐν ἔργοις, νὰ πηγάζωσιν ἐκ τῆς ἀκραδάντου πίστεως εἰς τὴν θεῖαν ἀλήθειαν καὶ ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἐν τῇ ζωῇ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ (*)

Γ'. Εὐρεῖα χρησιμοποίησις τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου.

Ἐτερον σπουδαῖον χαρακτηριστικὸν τοῦ συγχρόνου ἱεραποστολικοῦ πνεύματος εἶναι ἡ εὐρεῖα χρησιμοποίησις τοῦ λαϊκοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου. Εἰς παρελθούσας ἐποχὰς ἐθεωρεῖτο ὅτι μόνον οἱ Κληρικοὶ ἔπρεπε νὰ ἀσκοῦν τὴν κατήχησιν καὶ τὴν ὅλην διδακτικὴν ἐργασίαν τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερον ὅμως τὸ λαϊκὸν χριστιανικὸν στοιχεῖον χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς χριστιανικῆς δράσεως. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν μία ἀναγνώρισις τῶν δικαιωμάτων καὶ τοῦ ρόλου, τὸν ὁποῖον εἶχον πάντοτε τὰ λαϊκὰ μέλη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ μία ἀνάγκη τῶν συνθηκῶν, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ σύγχρονος χριστιανικὴ δρᾶσις, διότι, ὡς ἔχει ἡ πλοκὴ τῆς σημερινῆς κοινωνίας, ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ τομεῖς, ὅπου ὁ Κλῆρος δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἢ νὰ ἀσκήσῃ μίαν ἀποτελεσματικὴν ἐπίδρασιν. Μία μεγάλη ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης τοῦ Καθολικισμοῦ ἔχαράκτηριζε πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ὡς ἑξῆς τὸν ρό-

(*) Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 97.

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».
(Ματθ. ι' 32)

λον, τὸν ὁποῖον ἔχουν νὰ ἀσκῆσουν τὰ λαϊκὰ χριστιανικὰ μέλη εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον. «Οἱ πρῶτοι Ἀπόστολοι τῶν ἐργατῶν θὰ εἶναι πάλιν ἀπὸ ἐργάτας. Καὶ οἱ πρῶτοι Ἀπόστολοι τοῦ βιομηχανικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου θὰ εἶναι πάλιν οἱ βιομήχανοι καὶ οἱ ἐμποροί.» Ἄλλωστε δὲν πρόκειται ἐδῶ πάντοτε περὶ δράσεως διὰ τοῦ κηρύγματος. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις τοῦ σημερινοῦ κόσμου δὲν δυνάμεθα ἢ δὲν πρέπει νὰ κηρύσσωμεν τὸν Χριστόν. Χρειάζεται περισσότερον νὰ τὸν παρουσιάζωμεν ζῶντα καὶ ἐνεργοῦντα διὰ τῶν ἔργων καὶ οὐχὶ διὰ τῶν λόγων. Τὸ τοιοῦτον ὅμως προϋποθέτει ἀνθρώπους (ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κλήρου), οἱ ὅποιοι θὰ ἀφιερῶσουν τὴν ζωὴν των εἰς ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι μία πραγματικὴ «μαρτυρία» τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖ, ἔνθα οἰαδήποτε ἄλλη εὐαγγελικὴ δρᾶσις εἶναι ἀδύνατος. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀρκετοὶ ἱερεῖς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀρκετοὶ ἐπίσης πάστορες τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἐργάζονται ἤδη ἀπὸ ἐτῶν ὡς ἀπλοὶ ἐργάται εἰς τὰ διάφορα μεγάλα ἐργοστάσια καὶ συμμερίζονται τὴν ἐργατικὴν ζωὴν εἰς ὅλην τὴν τραχύτητα καὶ τὰς στερήσεις αὐτῆς. Ἀρκετοὶ ἐπίσης μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ ἐργάζονται ὡς ἄσημοι χειρῶνακτες μεταξὺ τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου καὶ ἄλλοι μεταξὺ τοῦ ναυτικοῦ καί, ὡς ἐπληροφόρηθην τελευταίως, ὑπάρχουν ἀκόμη ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν παντοῦ τὰς κινουμένας νομάδας τῶν Ἀθιγγάνων, χωρὶς νὰ κάμνουν οὐδεμίαν θεωρητικὴν κατήχησιν εἰς αὐτούς, ἀλλ' ἀπλῶς ζοῦν τὴν χριστιανικὴν ζωὴν μεταξὺ αὐτῶν, ἀγαποῦν καὶ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἄλλους, καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ μόνον μέσον προπαγάνδας διὰ τὸν Χριστόν.

Βεβαίως πολλοὶ ἀπὸ τὰς μεθόδους, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν χριστιανικὴν δρᾶσιν τῶν χωρῶν τῆς σημερινῆς Εὐρώπης, ὑπαγορεύονται ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται ἐν αὐταῖς. Πιθανὸν εἰς ἄλλους τόπους καὶ ὑπὸ ἄλλας συνθήκας νὰ χρειάζονται ἄλλοι τρόποι ἐνεργείας ἐνὸς συγχρόνου εὐαγγελισμοῦ. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε παντοῦ χρειάζεται μελέτη καὶ κατανόησις τῶν ὑφισταμένων συνθηκῶν καὶ προσαρμογὴ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Παρῆλθε πλέον ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη, κατὰ τὴν ὁποῖαν μία ἐκκλησιαστικὴ ἐγκύκλιος, ἢ ἔστω καὶ μία ὠραία ποιμαντορικὴ ἐπιστολή, κομιζομένη ἐντὸς ταχυδρομικοῦ φακέλλου ἔφθανε διὰ νὰ συγκινήσῃ. Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ «ποιμένες» ὀφείλουν νὰ τρέξουν εἰς

«Καὶ ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου οὐκ ἔστι μου ἄξιος».
(Ματθ. ι' 38)

ὅλας τὰς ἀτραπούς τῆς ζωῆς, διὰ νὰ ζητήσουν καὶ νὰ «ποιμάνουν τὰ ἀρνία» τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ.

Παρίσιοι

Ἀρχιμ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

—||—

ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ἐγνωρίζαμε ὅτι ἡ γωνία τῆς γῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πατρις μας ἐδοκιμάσθη πολλὰς φορὰς ἀπὸ συμφορὰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς, ἀπὸ ἐπιδρομὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους δουλείας.

Πρὸ ὀλίγων ὅμως ἐτῶν ἐγνωρίσαμεν ὅλοι προσωπικῶς παρομοίαις δυσχερείαις εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ τρικυμία τῆς φοβερᾶς κατοχῆς καὶ ἡ ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασα ἀβεβαιοτῆς ἔκαμαν, ὥστε ἄτομα, κοινωνία, συνήθειαι καὶ συστήματα, νὰ δεχθῶν ἰσχυρὰ πλήγματα.

Αἱ στέρησεις τῆς κατοχῆς ἔκαμαν τιμίους ἀνθρώπους ὅλων τῶν τάξεων, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, νὰ ἀναγκασθῶν νὰ καταφύγουν εἰς μέσα, διὰ τὰ ὁποῖα ἄλλοτε θὰ ἔφριττον, διὰ νὰ οικονομήσουν ὀλίγην τροφήν δι' ἑαυτούς, τοὺς περὶ αὐτούς, καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὰ παιδιὰ των.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν πολὺ στενὰ τὸν θάνατον ἐκ πείνης, καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἐξῆλθον ὡς ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν ἀπὸ τὰς φυλακὰς, ὅπου ὑπέστησαν μυριάκις τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, καὶ ἤδη ζοῦν ὡς ἐκ θαύματος μὴ γνωρίζοντες καὶ αὐτοὶ τὸ πῶς, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχουν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῶν παθημάτων των αὐτῶν, ὥστε εἰς πλείστα σημεῖα, καὶ αἱ πράξεις των καὶ αἱ ἐκδηλώσεις των καὶ ἡ ὅλη ζωὴ των πολὺ νὰ ἐπηρεάζωνται.

Ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν, ὡς ἄτομον, καὶ ὁ λαὸς μας, ὡς σύνολον, ὑπέστημεν τόσα, ἐπάθαμεν τόσας ταλαντεύσεις, εἶδαμεν τόσας ἐλπίδας μας νὰ ναυάγῶν, ὥστε συνέβη αὐτομάτως, διὰ τοῦ νοῦ καὶ τῶν συναισθημάτων, πλείστων ἐκ τοῦ λαοῦ μας, νὰ τεθῶν ἐν ἀμφιβολίᾳ πολλὰ ἀξιώματα καὶ ἀρχαί, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, οὐδέποτε θὰ ἐτολμάτο.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου, αἱ διάφοροι ὑλιστικαὶ θεωρίαι, ἐκ τῆς ἄλλης πλευ-

«Μακάριός ἐστιν ὅς ἐάν μὴ σκανδαλισθῆ ἐν ἐμοί».

(Ματθ. ια' 6)

ρᾶς, τὰς ὁποίας διαδίδουν μετὰ φανατισμοῦ, καὶ κατὰ ὄργανωμένον τρόπον οἱ ὀπαδοὶ των, ἐπενδεδυμένας συχνὰ καὶ μὲ πολιτικὸν μανθῦνα, καὶ διαδιδόμενας ἐνίοτε διὰ τῶν ἀρμάτων τῶν πολιτικῶν κοιμμάτων, προκαλοῦν τὰ πάντα, καὶ θέτουν ἐν ἀμφιβόλῳ τὰ πάντα.

Δεδομένου μάλιστα ὅτι φροντίζουν νὰ ἰκαγοποιοῦν τὰ κατώτερα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα χρῆζουσι περιστολῆς καὶ ὄχι ἰκανοποιήσεως, εὐρίσκουσι ταχεῖαν διάδοσιν καὶ εὐκόλους ὀπαδοὺς αἱ θεωρίαι αὐταί.

Οὕτω, λοιπόν, τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας ζῆ καθημερινῶς εἰς μίαν ἀσφρακτικὴν πνευματικῶς ἀτμόσφαιραν καὶ ἀναπνέει καθημερινῶς, εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι, μολυσμένον ἄερα μὲ πλεῖστα ὅσα στοιχεῖα ξένα πρὸς τὰς συνθηεῖας τὰς ἰδικὰς του καὶ ριζικῶς ἀντίθετα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας του.

Μέγας λοιπόν, καὶ καθημερινὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ὕλιστικῶν αὐτῶν θεωριῶν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν δὲν ἤμπορεῖ νὰ παροραθῇ καὶ ὁ κίνδυνος, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὰς διαφόρους αἰρέσεις, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἀπὸ τὸν χιλιασμόν, δεδομένου μάλιστα ὅτι μεταπολεμικῶς δὲν συναντοῦν τὰς δυσκολίας διαδόσεως αἱ προπαγάνδαι αὐταί, τὰς ὁποίας ἀντιμετώπιζαν προπολεμικῶς.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰς τόσας ταλαιπωρίας, ἡ ἐντὸς τῶν τόσον ἰσχυρῶν, καὶ ἀντιθέτως ρεόντων ρευμάτων ζῶσα κοινωνία μας, εὐρίσκεται, ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι καθίστοῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀδιαφόρους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς κάνουν νὰ τὴν ἀφίνουν, βαθμηδὸν ἢ καὶ ἀποτόμως, νὰ κλειώνται αἱ θύραι τῆς ψυχῆς των, διὰ τῶν ὁποίων συντελεῖται ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ διδάγματά της, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καταλήγει, ἀναγκαίως, εἰς τὴν τελείαν θρησκευτικὴν νέκρωσιν.

Εἶναι ἀκόμη γεγονός θλιβερώτατον, ὅτι εἰς τὰ ρεύματα αὐτὰ τῆς ὕλιστικῆς σκέψεως, τὰ ὁποῖα συνεπάγονται μίαν ἐντελῶς ὕλιστικὴν ζωὴν, ὀλιγώτερον ἀντιδρᾷ ἢ σύγχρονος νεολαία μας. Ἡ νεολαία μας ἀπομακρύνεται σταθερῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον, εἰς ὅλην τὴν χώραν καὶ αὐτὸ γίνεται περισσότερο ἀισθητὸν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἀντιλαμβάνεται τις τὸ ἐκκλησιασμα τῶν ναῶν ἀραιόν, ἀλλ' ὅπου θλίβεται τις βαθέως ἀπὸ τὴν παντελῆ ἐνίοτε ἀπουσίαν τῆς νεολαίας ἀπὸ αὐτοὺς.

«Ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις».
(Ματθ. ια' 25)

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι πολὺ ἀνησυχαστικόν, ἐπειδὴ καὶ εἰς ἄλλα χριστιανικὰ κράτη τῆς Δύσεως παρατηρήθη τὸ ἴδιον φαινόμενον πολὺ πρὶν ἀπὸ ἐδῶ, ἐκεῖ δὲ ἠκολούθησε τὴν κατάστασιν αὐτὴν τὸ φοβερὸν ἐπόμενον βῆμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ κατάστασις τὴν ὁποίαν βλέπει κανεὶς σήμερον εἰς τὰς χώρας αὐτάς, δηλαδὴ τὸ γεγονός τῆς ἀπωλείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀπὸ τοὺς χριστιανούς.

Κατὰ βαθμιαῖον τρόπον ἤρχισεν ὁ κατήφορος ἐκεῖ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θλιβερὰν πραγματικότητα σήμερον, νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ὄχι μόνον βεβαπτισμένων καὶ ἀδιαφόρων χριστιανῶν, ἀλλὰ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ χριστιανούς γονεῖς, καὶ ζοῦν εἰς περιβάλλον, καὶ κοινωνίαν χριστιανικὴν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἐβαπτίσθησαν ποτέ τους καὶ τοὺς ὁποίους προσπαθοῦν αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι νὰ τοὺς ἐκχριστιανίσουν ἐξ ὑπαρχῆς, ὅπως ἔκανε καὶ ἡ πρώτη Ἐκκλησία διὰ τοὺς εἰδωλολάτρας.

Πῶς ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξασφαλισθῇ, ὅτι ἡμεῖς θὰ ἐπιτύχωμεν, ὥστε νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀποσοβήσωμεν μίαν παρομοίαν θλιβερὰν ἐξέλιξιν εἰς τὴν χώραν μας;

Βεβαίως, παρ' ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθῇ μία τοιαύτη θλιβερὰ ἐξέλιξις, εἶναι πάντως ὄχι τόσον εὐκόλον νὰ λάβῃ ἐδῶ τὴν ἴδιαν βαρεῖαν μορφήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἄλλαχού.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἐπικίνδυνον νέφος, ἐπίσης, εἶναι ἡ ἐπιπολαιότης πλείστων ἀνθρώπων ἐκ τοῦ λαοῦ μας, οἱ ὁποῖοι μὲ εὐκολίαν σταυροκοποῦνται εὐλαβῶς διερχόμενοι ἔξωθεν ἰ. ναοῦ, ἢ συναντώμενοι μὲ θρησκευτικὴν πομπήν, ἐνῶ μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν, εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν, εἶναι δυνατὸν οἱ ἴδιοι νὰ ἐκστομίσουν τὰς πλέον ἀνατριχιαστικὰς βλασφήμους λέξεις.

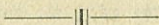
Ἄλλοι δὲν γνωρίζουν τί ζητοῦν, καὶ γίνονται εὐκόλως θύματα φανατισμοῦ, δεισιδαιμονιῶν καὶ θρησκευτικῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα, τέλος, ἡ ὁποία τόσον ηὔξηθη τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ ἡ ἐπίσης αὕξησις τῶν διαλυομένων οἰκογενειῶν συμπληρώνουν τὴν ὅλην εἰκόνα, ὅπως αὕτη ἐξέρεχεται μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ της ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τῶν ὕλιστικῶν ἀρχῶν.

«Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρὸς εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν».
(Ματθ. ια' 29)

“Ολη ἡ κατάστασις αὐτή, ὅλους ἐμβάλλει εἰς σοβαρὰς σκέψεις καὶ διὰ τὴν βασικὴν ἀντιμετώπισίν της ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐφημερίου, θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς προσεχῆς φύλλον τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἄρχιμ.. ΠΑΝΤΕΑ. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

(Αἱ πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυνόμεναι ἀπορίαι τῶν ἀναγνωστῶν του διαβιβάζονται πρὸς τοὺς εἰδικούς Καθηγητάς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ πρὸς ἄλλα ἀρμόδια διὰ τὴν ἀπάντησιν πρόσωπα, εὐαρεστούμενα νὰ συμβάλλουν εἰς τὸ ἔργον τῆς παρουσίας στήλης.)

Ἐρωτήσεις :

1) Χριστιανός, χυδαίως περιυβρίσας τὸν ἐφημέριον τῆς Ἐνορίας του, δύναται νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συγγνώμην του ;

2) Ἐὰν ἱερεὺς τις ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζῃ ὅτι χριστιανός τις ὑπέπεσεν εἰς ἁμαρτήματα, καλοῦν αὐτὸν τῆς Ἁγίας Κοινωνίας καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐξωμολογήθῃ, πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ προσερχόμενον εἰς τὴν θεῖαν Μετάληψιν ;

Κ. Δαγὸς Οἰκονόμος

Ἐφημέριος Μακρορράχης Βόλου

3) Χριστιανός, ὑποπεσὼν εἰς πολλαπλὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα (φόνον, κλοπὴν κλπ.) καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἐπισκοπικὸν ἀφορισμὸν ἐμπεσὼν, ἀξιούται τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης ;

Ἄνώνυμος

Ἀπαντήσεις :

1) Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ συνδιαλλαγὴ μετὰ τοῦ προσβληθέντος, εἴτε ἱερεὺς εἴναι ὁὗτος εἴτε λαϊκός, ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν ἀπαραίτητον διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὸ ἁγιώτατον Μυστήριον τῆς Θεῆς Ἐὐχαριστίας. Ἐνιαυθα ἔχει ἐφαρμογὴν ἀπόλυτον τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθέν : «Ἐὰν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ κεῖ μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου καὶ τότε ἔλθων πρόσφερε τὸ δῶρόν σου» (Ματθ. ε' 24).

2) Τὸ θέμα παρουσιάζει τὰς ἐξῆς τρεῖς ἀπόψεις :

α) Ἐὰν τὸ ἁμάρτημα εἴναι ἀναμφισβητήτως δημοσίᾳ γνωστὸν, προξε-

«Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ελαφρὸν ἔστι».

(Ματθ. ια' 30)

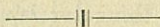
νήσαν οὕτω δημόσιον σκάνδαλον (φόνος κλπ.), ὁ ἱερεὺς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὀπωσθήποτα.

β) Ἐὰν τὸ ἀμάρτημα περιήλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἱερέως ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως ἄλλου προσώπου (π. χ. συνενόχου), δὲν δύναται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, διὰ νὰ μὴ παραβιασθῇ τὸ ἀπόρρητον τῆς ἐξομολογήσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ τηρῆται. Ἡ ποιμαντικὴ του σύνεσις θὰ τὸν δηγῆσῃ τίνι τρόπῳ θὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε νὰ τὸν φέρῃ εἰς συναίσθησιν καὶ νὰ τὸν δηγῆσῃ εἰς τὸ ἐξομολογητήριον.

γ) Ἐὰν ὅμως ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως εἶναι γνωστὸν τὸ ἀμάρτημα, ὀφείλει ὁ ἱερεὺς ἐγκαίρως νὰ τὸν συναντήσῃ, διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς συναίσθησιν καὶ μετάνοιαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ Ἁγία Μετάληψις, διὰ νὰ μὴ δίδωνται «τὰ ἅγια τοῖς κισί...».

δ) Ἀπηντήραμεν διὰ τοῦ ἄρθρου μας «Τὸ τελευταῖον ἐφόδιον», τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8-9 τῆς 1—15 Ἀπριλίου φύλλον τοῦ «Ἐφημερίου», τοῦ ὁποίου συνιστῶμεν τὴν προσεκτικὴν μελέτην. Ὁ ἀφορισμὸς πρέπει νὰ ἀρθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπιβαλόντος αὐτὸν Ἐπισκόπου ἢ τοῦ διαδόχου του, συμφώνως πρὸς τὸν ἈΒ' κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐφ' ὅσον ὁ ἀφορισθεὶς ζήτησῃ τῆς Ἐκκλησίας τὴν συγγνώμην.

Ἀρχιμ. Τιμ. Χαλόφτης

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΠΑΣ

Φεγγοβολεῖ ὁ τίμιος καὶ ἀστράφτει
καὶ ὁ σεβασμὸς ὀλόλευκο
τοῦ πλέκει τὸ στεφάνι τῆς ποιδ' ἀκριβῆς
ἀνάμνησης καὶ εὐγνωμοσύνης.
Σὰν δωρικὴ κολώνα παραστέκει
στὴ λογικὴ τὴν Ποίμνη
σὰν νικητῆς, χιλιόνικος
λουσμένος τὸ μῦρο τῆς εὐθύνης τ' ἀκριβὸ
πὸν ἡ ἀρετὴ ἀναδείχγει
στὸν κόσμον τοῦτο τὸ φθαρό.
Ἀπόκοσμα δὲν ἔζησε ὁ Δευτῆς
μῆτε στοχάστηκε ποτὲ οἰφασπισμὸ
τῆ χιλιοφλογοπύρινη Ἀλήθεια
τὴν κοσμοδόστρα Ἀγάπη κήρυξε
στὸν ἄνθρωπον καὶ στὸ Θεὸ Χριστό.
Οἱ πράξεις του, τῆς καλωσύνης φωτοδέσμες,
ὕμνος τῆς ὁμορφίᾳς εὐλαβικός,
τὰ λόγια τ' ἅγια τοῦ Χριστοῦ μας φωτοπλήμμυρα,
ροθμοί, πὸν κάνουν ὑψηλόφρονα τὸν ἄνθρωπον
καὶ ἀνυπόταχτον στὴν ἁμαρτία, Σταυραετό.

ΣΗΦΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΤΟΥ ΤΑΚΕ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ Ἡ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Εἰς τὸ Μητρώον ἡσφαλισμένων τοῦ TAKE δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Δ. αὐτοῦ Συμβουλίου τῆ αἰτήσει των (προαιρετικῶς) καὶ οἱ ἐφημέριοι οἱ ὑπηρετοῦντες συγχρόνως εἰς τὴν κατωτέραν ἐκπαίδευσιν, ὡς καὶ οἱ συνταξιῶχοι τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον (ἀμφότεροι) δὲν ὑπερέβησαν τὸ 70ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Οὗτοι ἀσφαλιζόμενοι ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν δύο ὁλοκληρῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἐνοποιουμένου ἀσφαλιστροῦ 11 % ἐπὶ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν (οἱ ἐν ἐνεργείᾳ δημοδιδάσκαλοι οὐχὶ ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου ἡμίσεως βασικοῦ μισθοῦ ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁλοκληροῦ τοιοῦτου).

Οὗτοι δύνανται ἐπίσης νὰ καταστήσωσι συντάξιμον καὶ τὴν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ TAKE (1-6-30) καὶ ἐφεξῆς ἐφημεριακῆν των ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῇ καταβολῇ ἀσφαλιστροῦ, ἐὰν ἐχειροτονήθησαν πρὸ τῆς 7 Δεκεμβρίου 1942, α) ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεως 7 % ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ (ὁλοκληροῦ) μισθοῦ των δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα, ἐντόκως δὲ πρὸς 6 % ἐτησίως, β) ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς 1 % ἀπὸ 1/7/47 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μισθοῦ, ἐντόκως δὲ πρὸς 12 % ἐτησίως καὶ γ) ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας 2 % μὲν ἀπὸ 1/7/51 ἕως 30/9/51, 3 % δὲ ἀπὸ 1/10/51 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐγγραφῆς των.

Οἱ χειροτονηθέντες μετὰ τὴν 7/12/42 θὰ καταβάλωσι διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς πρὸ τῆς ἐγγραφῆς των ὑπηρεσίας αὐτῶν τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω ἀσφάλιστρα δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ τόκος τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεων ἀσφαλιστροῦ θὰ εἶναι 12 %.

Ἡ ἐξόφλησις τῆς ὀφειλῆς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, δύνανται κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου νὰ γίνῃ εἰς 18 ἴσας μηνιαίας δόσεις. Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι ἐκ τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν θὰ ἐκπεσθῶσι τυχόν γενόμενα διὰ τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων κρατήσεις ἀσφαλιστροῦ.

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ TAKE ἐνέκρινε τὰς αἰτήσεις περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὸ Μητρώον ἡσφαλισμένων αὐτοῦ τῶν ἐξῆς εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὑπαγομένων ἐφημερίων :

Ἀνδριανοπούλου Ἀνδρέου	Πύργου Ἡλείας	ἀπὸ 1/2/42
Παπαθεοδώρου Κων/νου	» »	> 1/6/30
Πολυδώρου Παναγιώτου	Παναγιᾶς Δημητσάνης	> 1/8/51
Παπαθανασοπούλου Γ.	Πατρῶν	> 1/8/50
Κουλιανοῦ Νομικοῦ	Καλύμνου	> 1/2/50
Μυριαλλάκη Γεωργ.	Ρόδου	> 1/2/50
Χαλκιά Ἰωάννου	Ὀλύμπου Καρπάθου	> 1/1/51
Βασιλάκη Στυλιανοῦ	Βροντάδου Χίου	> 1/10/47
Γαζετᾶ Νικολάου	Πλανητέρου	> 1/1/51
Μπεζατῆ Δημητρ.	Στύλια Δωρίδος	> 1/10/50
Βέργου Σπυρίδωνος	Ἀθηνῶν	> 1/6/51
Τσόλα Νικολάου	Κοντοβεσπότη	ἀπὸ 1/6/51
Καμουζῆ Κων/νου	Βρυσοῦλες Γόρτυνος	> 1/8/51

Σημείωσις.—Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθῶσιν ὁδηγίαι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας, τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ TAKE.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ TAKE

Ἀναγνωρισθείσης τῆς ἀνάγκης τῆς αὐξήσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς παρεχομένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐξερχομένους μετόχους, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ TAKE ἀπεφάσισε νὰ συσχετισθῇ τὸ θέμα τοῦτο μὲ τὴν μελέτην τοῦ ὑπὸ σύνταξιν προϋπολογισμοῦ τοῦ Ταμείου.

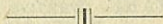
* Ἐνεκρίθη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 13 τοῦ Καταστατικοῦ, προσάυξεις κατὰ 50% τῆς μηνιαίας βασικῆς συντάξεως τοῦ λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιούχου τοῦ TAKE ἱερέως Ἰωάννου Ὁργίνου, ὡς πάσχοντος ἐκ πλήρους τυφλώσεως καὶ ἔχοντος ἀνάγκην ἐπιβλέψεως καὶ ἐξυπηρετήσεως παρ' ἐτέρου προσώπου.

* Ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ TAKE ἀπεφασίσθη ἡ ἐνοποίησις τοῦ ἀσφαλιστροῦ εἰς 9% τῶν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένων, εἰς 11% δὲ τῶν προαιρετικῶς ἠσφαλισμένων.

Ἀπονεμηθεῖσαι συντάξεις

καὶ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς.

Ἰερεὺς *Περικλῆς Κελέπης*, Καραβίδια Φθιώτιδος: Σύνταξις δραχμαὶ 373.000 μηνιαίως ἀπὸ 1 Μαρτίου 1952· ἐφ' ἅπαξ βοήθημα Ταμείου Ἀρωγῆς δραχ. 2.610.000.— Ἰερεὺς *Ἰωάννης Παραλάμπου Παπαχοραλάμπου*, Λεοντάριον Θεσσαλιώτιδος: Σύνταξις δραχμαὶ 373.000 μηνιαίως ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1952· ἐφ' ἅπαξ βοήθημα Ταμείου Ἀρωγῆς δραχμ. 2.620.000.— Ἰερεὺς *Δημήτριος Σταύρου Σοφιανός*, Σκληθρον Καστορίας: Σύνταξις δραχμαὶ 373.000 μηνιαίως ἀπὸ 1ης Μαΐου 1952· ἐφ' ἅπαξ βοήθημα Ταμείου Ἀρωγῆς δραχ. 2.630.000.— Ἰερεὺς *Δημήτριος Βασιλείου Κουτσογιάννης*, Λεωνίδιον Μαντινείας: Σύνταξις δραχ. 439.000 μηνιαίως ἀπὸ 1ης Μαΐου 1952· ἐφ' ἅπαξ βοήθημα Ταμείου Ἀρωγῆς δραχ. 2.590.000.— *Μαρία γῆρα Ἱεροδιακόνου Ἐθαγγέλου Μογογιού*, Ἐρμούπολις Σύρου: Σύνταξις δραχ. 318.000 μηνιαίως ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1952· ἐφ' ἅπαξ βοήθημα Ταμείου Ἀρωγῆς δραχ. 2.640.000.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδ. Δημήτριον Χριστοδούλου, Νερόμυλον: Δὲν δικαιοῦσθε, δυστυχῶς, ἐξαγορὰς προϋπηρεσίας, ἐφ' ὅσον κατέστητε ἤδη συνταξιούχος.— *Αἰδ. Ἰωάννην Θεοδορίδην, Γρεβενά*: Ἡ αἰτησίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψει καὶ ἐνεκρίθη ἡ ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας δύο ἐτῶν. Κατ' αὐτὰς θὰ λάβετε καὶ ἔγγραφον εἰδοποιήσιν παρὰ τοῦ TAKE.— *Αἰδ. Γεώργιον Γαρδικιώτην, Ἄστρος*: Δὲν δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε μελλοντικὴν ὑπηρεσίαν. Εἰς τὸ TAKE εἰσθε ἠσφαλισμένος ἀπὸ 1/9/38 καὶ ὀφείλετε τὰ μέχρι 31/3/42 ἀσφαλιστῶν σας, ἅτινα σήμερον ἀνέρχονται εἰς δραχ. 1.200.000. Πρὸς τακτοποίησιν τοῦ φακέλλου σας καὶ λήψιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ σας βιβλιαρίου, πρέπει νὰ ἀποστείλητε εἰς τὸ TAKE ἀντίγραφα κεκρωμένα παρὰ τῆς Ἰ. Μητροπόλεως α) τοῦ χειροτονητηρίου σας, β) τοῦ ἀρχικοῦ σας διορισμοῦ καὶ γ) τυχὸν μεταθέσεων σας· ἐπίσης πιστοποιητὸν τῆς κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας σας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς σας καταστάσεως, ὡς καὶ δύο μικρὰς φωτογραφίας.— *Αἰδεσ. Οἰκονόμον Γρηγόριον Χρηστίδην, Πολυπλάτανον Φλωρίνης*: Τὰ δύο πρῶτα ἐρωτήματά σας δὲν ἐπιδέχονται ἀπάντησιν γενικοῦ κύρους. Καὶ τὰ δύο ἀναφέρονται εἰς ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἰσχύει διά-

φορος πρᾶξις εἰς διαφόρους Ἐπαρχίας ἢ λύσις τῶν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ οἴκειου Ἱεράρχου. Ἐπὶ τοῦ τρίτου ἐρωτήματός σας εἶναι σαφῆς ἡ σχετικὴ διάταξις τῆς «Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας εἰς Κοσμικούς» τοῦ Μεγ. Εὐχολογίου.— **Αἶδεο. πρωτοπρ. Παντ. Τζερνιᾶν, Χάρακα** : Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ μερικὸν πρὸς ἐνκόλιαν, ἰδίως διὰ τῆ προσφορά δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν μεριδῶν τὸ ὀρθόν, βεβαίως, εἶναι ὅ,τι ὁρίζεται εἰς τὴν σχετικὴν «διάταξιν τῆς Προσκομιδῆς» καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι ἐδιδάχθη τὸ ἀντίθετον, ὡς ἤθην ὀρθότερον. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού οἱ διδάσκαλοι φοροῦνται τὰς ἰδέας τῶν μαθητῶν. Βλέπετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ζήτημα διὰ νὰ ἐπανέλθῃτε, ὅπως μᾶς προειδοποιεῖτε.— **Πανος. Ἱερομόναχον Πολύκαρπον Καλάνην, Κάτω Παραγίαν** : Δὲν βλέπτε ποτε τὸ εἶδος τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀποριῶν ὅ,τι βλέπτε εἶναι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ἡ πείσων ἐμμονὴ εἰς τὰ ἐσφαλμένα, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν τινές. Ἐπὶ τῶν ἀποριῶν σας θὰ ἔχετε προσεχῶς τὴν ἀπάντησιν.— **Αἶδεο. Γαβριὴλ Τσιλάνην, Στρογγυλοβούνια Μεσολογγίου** : Εἰς τὸ Τυπικὸν ὁρίζεται πότε ἐξέρχεται ὁ ἱερεὺς καὶ ἴσταιται πρὸ τοῦ ἰ. κουβουκλίου τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν ὄρθρον τοῦ Μεγ. Σαββάτου· οὐδὲς λόγος συντρέχει νὰ γίνῃ ἄλλως.— **Αἶδεο. Νικὸλ. Βασιλάνην, Κάραλα Ἄρτης** : **Αἶδεο. Παναγ. Σινόπουλον, Τρίπολιν** : Ζητηθέντα βιβλία ἐστάλησαν.— **Αἶδεο. Παναγ. Σκιτζᾶκον, Λάγιαν Λακωνίας** : Ὑπάρχουν καὶ οἱ προτιμῶντες νὰ εἰδοποιεῖται ὁ ψάλτης κατ' ἄλλον τρόπον. Καὶ διὰ τὸ ζήτημα, πού ἐρωτᾶτε, καὶ δι' ἄλλας τινὰς λεπτομερείας τῆς θ. λειτουργίας ὑπῆρχον ἀνεκὰθεν διαφοραὶ κατὰ τόπους, διότι τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα «εἰλητᾶρια» δὲν περιεῖχον τίποτε ἄλλο, πλὴν τῶν εὐχῶν.— **Αἶδεο. Δ. Παρασκευόπουλον, Θάνα** : Ἐλάβομεν καὶ τὴν νεωτέραν ἐπιστολήν σας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ «Ἐφημερίου» τὸ ζήτημα ἔληξε· τὰ περαιτέρω ἀποτελοῦν θέμα διοικητικῆς ἐνεργείας, ἧτις ἐκφεύγει τῆς ἀρμοδιότητός μας.— **Αἶδεο. Κωνστ. Ζουμπουλάνην, Συκέαν Μολάων (Λακωνίας)** : Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὥραIAN ἐπιστολήν σας περὶ τοῦ ἔργου τοῦ «Ἐφημερίου». Ὡς πρὸς τὴν εὐλογία τῶν ἱερέων κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν...», τὸ συνηθέστερον εἶναι νὰ γίνεται διὰ τοῦ «Ἀέρος». Τὸν Σταυρὸν τῆς εὐλογίας χρησιμοποιοῦν δικαιοματικῶς οἱ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τινὰς δὲ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις του καὶ ἀπὸ τοῦς Ἱερεῖς. Ἐπὶ ζητημάτων τοιούτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων διγάζονται αἱ γνώμαι καὶ δὲν ὑπάρχει μία ὁμομόρφος πρᾶξις παντοῦ, ὀρθότερον εἶναι νὰ ζητῆ ὁ Ἱ. Κληρὸς τὴν γνώμην τοῦ οἴκειου Ἱεράρχου.— **Αἶδεο. Ἰωάν. Στεφανιάνην, Μύρταν Ἱεραπέτρας (Κρήτην)** : Εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς καλοὺς περὶ τοῦ «Ἐφημερίου» λόγους σας. Μᾶς ἐκπλήσσει ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις ἐπὶ σκοπῷ προπαγανδιστικῷ, ἀναμφιβόλως, ἠθέλησεν νὰ σὰς «παγιδεύσῃ ἐν λόγοις». Πρόκειται περὶ γνωστοτάτου ἐπιχειρήματος τῶν Προτεσταντῶν, εἰς τὸ ὅποτον ἔχει δοθῆ ἡ προσήκουσα ἀπάντησις ἀπὸ ὄλους τοὺς ὀρθοδόξους ἐρμηνευτάς. Περὶ τούτου θὰ σὰς γράψωμεν ταχυδρομικῶς.— **Αἶδεο. Ἐμμ. Δασκαλάνην, Μοίρας Καντουργίου (Ἡράκλειον Κρήτης)** : Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον Οἰκοτροφεῖον διὰ τοὺς φοιτητάς (ἄρσενας) τῆς Θεολογίας, τὸ τῶν φοιτητῶν κίττειται μόλις τώρα. Διὰ τινῶν ὑπάρχοντα ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, ὅπου θὰ δύνανται ἴσως νὰ ἐισαχθῆ ὡς οἰκτρόφους, θὰ ἐρευνῆσωμεν καὶ θὰ σὰς πληροφρήσωμεν ἐγκαίρως.— **Αἶδεο. Δημ. Λίμον, Ἐφημέριον Ἀγ. Γεωργίου Σουλτοπέλεος** : Ὁ ἐκτος βαθμὸς ἐξ αἵματος δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα γάμου μετὰ τὴν δημοσίευσιν ταῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος. Δύο πρῶτοι ἐξάδελφοι δύνανται νὰ νυμφευθοῦν δύο ἀδελφάς· ὁ βαθμὸς εἶναι ἑβδόμος ἐξ ἀχχιστείας. Ἐβδόμος βαθμὸς ἐξ ἀχχιστείας εἶναι καὶ ἡ τρίτη περίπτωσις σας.

ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΕΑΙ ΜΙΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ ἐν Ν. Πύργῳ Ἰστιαίας (Εὐβοίας) ἱερατικὴ οἰκογένεια Μαλαντάρου : Ὁ αἰδὸς. Κωνστ. Ἰ. Μαλαντάρου (εἰς τὸ μέσον), ὁ υἱὸς τοῦ αἰδὸς. Ἰωάν. Κ. Μαλαντάρου (δεξιὰ) καὶ ὁ ἔγγονός τοῦ αἰδὸς. Κωνστ. Ἰω. Μαλαντάρου (ἀριστερά). Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη μετὰ Συλλείτουργον τελεσθὲν ὑπ' αὐτῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

«Ὁ Ἐφημέριος» στέλλεται δωρεὰν πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἐκκλησίας», τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ παράρτημα.

Παρακαλοῦνται οἱ εὐλαβέστατοι Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι, ὅπως ἀπευθύνωσιν εἰς τὸν «Ἐφημέριον» πᾶσαν ἐρώτησιν ἢ ἀπορίαν των σχετικὴν πρὸς τὸ λειτουργημὰ των, ἵνα λάβωσιν ἐν καιρῷ τὰς ἀπαιτουμένας ἀπαντήσεις ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ.

Σημείωσις: Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν Αἰδῆσιμ. Πρωτοπρεσβύτερον κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον, Ἀποστολικὴν Διακονίαν, Ἰασιῶν 1, Ἀθήνας (τηλέφ. 72.112).